

Ο Τυφλός πρότυπο Ευχαριστίας και Ευγνωμοσύνης προς τον Θεό (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με την Κυριακή του τυφλού φθάνουμε σιγά σιγά στο τέλος της Πασχάλιας περιόδου. Εδώ και τόσες μέρες η Εκκλησία με την αέναη επανάληψη του αναστάσιμου ύμνου και χαιρετισμού «Χριστός Ανέστη» προσπαθεί να μας κάνει όντως Αναστάσιμους ανθρώπους. Προσπαθεί να μας μεταδώσει τον παλμό της Ανάστασης, της Χαράς και της Ελπίδας. Την επόμενη βδομάδα θα αποχαιρετήσουμε την εορτή του Πάσχα διά της αποδόσεως, με την ευχή ότι η Ανάσταση θα συνεχίσει να χαρακτηρίζει τα καθημερινά μας βιώματα. Το Πάσχα και η μετά από αυτό περίοδος, είναι ίσως η πιο δυνατή σε πνευματικά βιώματα, ικανά να μας μεταδώσουν τις αντοχές που μας χρειάζονται στην καθημερινότητα.

Κάπως έτσι και ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου, έχοντας τέτοιες μεγάλες αντοχές, όταν συνάντησε τον Χριστό έζησε την Ανάσταση σε προσωπικό επίπεδο. Πρόκειται για ένα «εκ γενετής τυφλό» ο οποίος ζητιάνευε την αγάπη του κόσμου

μέχρι που την βρήκε απόλυτα στο πρόσωπο του Χριστού. Ο τελευταίος με το που συναντά τον τυφλό τον θεραπεύει, θαυματουργικά. «Έπτυσε χαμαί» έφτιαξε πηλό και του έχρισε τα μάτια. Έπειτα τον διέταξε να πλυθεί στη κολυμβήθρα του Σιλωάμ στην οποία θεραπεύθηκε. Μάλιστα οι γνωστοί, φίλοι και γενικά ο περίγυρός του δυσκολεύτηκε να πιστεύσει εκείνο που έβλεπε. Δηλαδή τον κάποτε τυφλό να είναι πλήρως υγιής.

Την μεγαλύτερη έκπληξη έδειξαν οι καημένοι οι Φαρισαίοι που ενώπιον του Χριστού αναδημιουργού φαντάζουν πολύ μικροί και τιποτένιοι. Συνέχεια ρωτούσαν τον θεραπευμένο τυφλό, για το πώς έγινε καλά. Εξέφραζαν δηλαδή έντονα την αμφισβήτησή τους για τον Χριστό τον οποίο συνεχώς κυνηγούσαν και δεν παραδέχονταν. Μη μπορώντας να κάνουν κάτι εκείνοι για τον τυφλό έπρεπε να καλύψουν την αδυναμία τους, γι' αυτό και προσπαθούσα όλο και περισσότερο να μειώσουν τον Χριστό θεωρώντας τις πράξεις του όχι εκ του Θεού.

Ο τυφλός, ωστόσο, δεν επηρεάστηκε από τις πανουργίες των Φαρισαίων αλλά αναγνώρισε την σπουδαιότητα του Ιησού που τον θεράπευσε λέγοντας τους πως τον θεωρεί «προφήτη». Οι φαρισαίοι απο την φύση τους ήταν κακεντρεχείς ενώ ο τυφλός, ευγενικός μα κυρίως φιλότιμος και ευγνώμων άνθρωπος. Τι μεγάλο πράγμα η ευγνωμοσύνη! Και μάλιστα αυτή που συνοδεύεται με ομολογία πίστεως.

Οι φαρισαίοι προσπαθούν με κάθε τρόπο να τον επηρεάσουν αρνητικά και να τον γεμίσουν με αμφισβητήσεις για την σπουδαιότητα του θαυματουργού Χριστού, όμως μάταια. Τόση ήταν η περιφρόνησή τους για τον Χριστό που δεν πίστευαν στο θαύμα σε σημείο που αποτάθηκαν στους γονείς του τυφλού για να επιβεβαιώσουν την πρώην τυφλότητα του.

Ο θεραπευμένος από κάποιο σημείο και μετά δεν αντέχει την πολεμική των Φαρισαίων έναντι του Χριστού και αγανακτεί. Δεν αντέχει την σκληροκαρδία και την απανθρωπιά τους. Δεν αντέχει να του μειώνουν τον σωτήρα του. Αντί να αναγνωρίσουν και αυτοί την σπουδαιότητά του δυσπιστούν και τον δυσφημούν ως αμαρτωλό και αντίνομο. Εκεί ακριβώς αποκαλύπτουν την υποκρισία και τον εγωισμό τους. Ο τυφλός πάντως παραμένει πρότυπο ενός ευγνώμονος δούλου που ξέρει απο φιλοτιμία και αγάπη. Γίνεται πρότυπο δοξολογίας, ομολογίας, τιμής και ευχαριστίας προς τον Σωτήρα Χριστό που του δώρισε το φως των βιολογικών και νοητών ομμάτων του. Είναι πραγματικά μεγάλο πράγμα η Ευχαριστία προς το Θεό για όλα τα σπουδαία που μας δωρίζει καθημερινά. Η Ευχαριστία και η Δοξολογία προς τον Θεό κρύβει μέσα το φιλότιμο που συγκινεί ιδιαίτερα τον Θεό. Δίδασκε και ο Άγιος Παΐσιος πως αν το «Κύριε ἐλέησον» αντιστοιχεί με μια δραχμή, τότε το «Δόξα σοι ο Θεός» για όλα και για τα καλά και τα κακά που μας συμβαίνουν αξίζει πολλά περισσότερα. Γι' αυτό και η ζωή μας ας είναι γεμάτη από Ευχαριστία και Δοξολογία προς τον Θεό. Αυτό τον συγκινεί ώστε να στέλλει την χάρη του περισσή στις χαρές αλλά και τις δοκιμασίες μας.